

Porcelánový jednorožec

„Bylo mi osm, když mé rodiče odvěkli a já se už měsíc schovávala v troskách našeho domu.
Zrovna jsem seděla v koutě a rukou ohmatávala oblé tvary porcelánového jednorožce, když jsem zaslechla bolestné výkřiky skla a chlapecké hlasy.
Prohledávali celý dům. Hledají mě? Vedou mi rodiče zpět? Měla jsem strach, avšak má dětská zvědavost byla silnější.
Vykoukla jsem z malé škvíry mezi dveřmi skříně. V tu chvíli mi vyhasly všechny naděje. Nebyli to rodiče. Ochromil mě stejný strach jako mě ochromil onen den. Ruce se mi nezastavitelně třásly a neobratným pohybem jsem vrazila do dveří.
Všimli si mě. Rychle jsem udělala krok dozadu a doufala, že odejdou.
Čas, jakoby se zastavil. V tom se dveře otevřely a dovnitř nakoukl chlapec se zapalovačem v ruce.
Chce mi ublížit? Dovede mě k rodičům?
Chlapec přistoupil blíže. Byla jsem bezmocná a slabá. I přesto jsem našla poslední zbytky odvahy a podívala se mu do očí. Jeho pohled byl hřejivý a já se cítila v bezpečí.
Podala jsem mu jednorožce. Chtěla jsem, aby se mnou zůstal déle, ale věděla jsem, že to nebude možné.
Zvenku jsem zaslechla hluk. Už jsem nebyli sami. Pocit bezpečí vyprchal. Utíkej! Běž pryč! Řekl mi naléhavě.
Nevěděl jsem, co mám dělat. Mám jít? Mám ho tady nechat samotného?
Nakonec jsem ho poslechla a schovala se hluběji v úkrytu našeho domu.
To bylo naposledy, co jsem ho viděla" vzdychla stará žena v křesle a unavenýma očima se podívala z okna, načež zahlédla svráštěnou známou tvář.

Thu Ngan Dinh Thi, 1.A